

Arrest

nr. 82 088 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BELMANS en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 10 november 2011 elk een asielaanvraag in. Er werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, dadelijk vastgesteld dat verzoekende partijen voorheen in Polen werden aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht de Poolse autoriteiten op 4 januari 2012 om de terugname van verzoekende partijen.

1.3. Op 11 januari 2012 willigden de Poolse autoriteiten, in toepassing van artikel 16.1.d van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek

dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de terugnameverzoeken in.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 6 februari 2012 diende eerste verzoekende partij een aanvraag in om, overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 februari 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van eerste verzoekende partij ongegrond werd verklaard.

1.6. Op 8 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die eerste verzoekende partij op 8 maart 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [M. A.]

[...]

*van nationaliteit te zijn Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 03.11.2011 is toegekomen in België. Eén week later, op 10.11.2011, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “Grozny” op 16.10.1976.

Uit het Eurodacverslag van 10.11.2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Polen en de Poolse overheid heeft op datum van 11.01.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.11.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde dat hij op 15.09.2011 per vliegtuig van Grozny naar Istanboel reisde. Op 16.09.2011 zou hij vervolgens vanuit Istanboel per vliegtuig naar Dubai gereisd zijn. Op 01.10.2011 zou hij vanuit Dubai naar Kiev ([...] Oekraïne) gereisd zijn vanwaar hij dezelfde dag per trein naar via Minsk en Brest naar Polen reisde. Op 03.10.2011 zou hij in Polen aangekomen zijn en er asiel gevraagd hebben. Betrokkene verklaarde dat hij na zijn asielaanvraag in een privéwoning in Terespol verbleef. Op 09.11.2011 zou betrokkene Polen verlaten hebben per minibus naar België zonder de uitkomst van zijn asielaanvraag in Polen af te wachten. Betrokkene verklaarde verder het grondgebied van de lidstaten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 10.11.2011 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd, werd op 04.01.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 11.01.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.d van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden op dezelfde datum eveneens de terugnameverzoeken in voor betrokkene verklaarde echtgenote [D. R.] [...] en diens minderjarige zoon [D. A.] [...].

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te

nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zijn neef [M. S. R.] samen met zijn gezin reeds twee jaar in Brussel zou wonen, dat zijn neef [M. B. A.] reeds vijf jaar in Brussel zou wonen en dat zijn nicht [M. Z.] de Belgische nationaliteit heeft en ongeveer een zevental jaar in Brussel woont (DVZ, vraag 16). Met betrekking tot deze in België verklaarde aanwezige familieleden, dient te worden opgemerkt dat het hier twee neven en een nicht zou betreffen van betrokkene. Betrokkene zelf is meerderjarig en verklaarde gehuwd te zijn met [D. R.] [...] met wie hij een kind zou hebben. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat betrokkene geen deel uitmaakt van het gezin van deze twee neven en nicht die in België zouden verblijven en, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden zoals gedefinieerd in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Betrokkene verklaarde verder dat zijn neef [M. R.] en zijn nicht [M. Z.] in Straatsburg zouden wonen (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot deze neef en nicht die in Straatsburg zouden verblijven dient te worden opgemerkt dat het hier eveneens een neef en nicht [betreft] en betrokkene als zijnde meerderjarig en gehuwd geen deel uitmaakt van het gezin van deze in Straatsburg verblijvende neef en nicht zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene precies in België een asielaanvraag wil indienen, stelde betrokkene dat mensen die al in België verblijven hem vertelden dat het hier een democratisch, vrij land is (DVZ, vraag 19). Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand haalde betrokkene aan dat hij sinds 2001 twee kogels in zijn lichaam heeft en dat er twee jaar geleden hepatitis C bij hem werd vastgesteld (DVZ, vraag 20). Op 06.02.2012 diende betrokkene per aangetekend schrijven een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 in voor zichzelf, zijn verklaarde echtgenote [D. R.] [...] en zijn verklaarde minderjarige zoon [D. A.] [...]. Deze aanvraag werd op 28.02.2012 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. In deze beslissing wordt gesteld dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. De conclusie van de beslissing stelt dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat uit het medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, namelijk Polen en dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van terugname, met name Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bovendien blijkt uit geen

enkel element in het dossier van betrokkene dat hij omwille van zijn medische toestand verhinderd zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene is zelf vanuit Grozny naar Istanboel gereisd per vliegtuig van waaruit hij per vliegtuig verder reisde naar Dubai. Vanuit Dubai verklaarde hij per vliegtuig naar Kiev te zijn gereisd om vervolgens van daaruit naar Polen te reizen per trein, er asiel aan te vragen, er gedurende enige tijd te verblijven en vervolgens per minibus naar België te reizen. Dat betrokkene dan ook niet in staat zou zijn om van België naar Polen te reizen is dan ook niet aannemelijk.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat er teveel medewerkers van Kadirov actief zijn in Polen (DVZ vraag 21). Met betrekking tot de aangehaalde reden, met name dat er in Polen te veel medewerkers van Kadirov actief zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling dan de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, is dan ook niet gerechtvaardigd.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die tweede verzoekende partij op 8 maart 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [D. R.]

[...]

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat zij op 10.11.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten [...].

Uit het Eurodacverslag van 10.11.2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Polen en de Poolse overheid heeft op datum van 11.01.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 29.11.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvraag in Polen. Betrokkene verklaarde

dat zij eind oktober 2011 met de auto vanuit Grozny naar Brest reisde en op 01.11.2011 zou zijn aangekomen. Daar zou ze haar echtgenoot ontmoet hebben die reeds vroeger vertrokken was. Op 03.11.2011 zou ze vervolgens naar Polen vertrokken zijn waar ze asiel aanvraag en in een privéwoning verbleef. Op 09.11.2011 zou ze met de minibus Polen verlaten hebben richting België waar ze op 10.11.2011 zou zijn aangekomen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde verder het grondgebied van de lidstaten niet te hebben verlaten. Op 16.11.2011 beviel betrokkene in België van een zoon [D. A.] [...].

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 10.11.2011 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd, werd op 04.01.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene en haar minderjarige zoon [D. A.]. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 11.01.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.d van de Dublin-II-Verordening. Op 08.03.2012 vroegen de Belgische autoriteiten aan de Poolse autoriteiten de toepassing van art. 4.3 van de Dublin-II-Verordening voor haar in België geboren zoon [D. A.] [...].

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden, benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat ze geen familie heeft in België (DVZ, vraag 16). Met betrekking tot familieleden in Europa verklaarde betrokkene dat ze geen familieleden in Europa heeft maar dat ze denkt dat haar man een broer in Europa heeft (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat haar verklaarde echtgenoot verklaarde dat hij twee neven en één nicht in België had en een neef en nicht in Straatsburg (Frankrijk). Van een broer spreekt betrokkene verklaarde echtgenoot op geen enkel moment (DVZ, gehoor [M. A.] [...]). Met betrekking tot de door betrokkene verklaarde echtgenoot aangehaalde familieleden die in Europa aanwezig zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van haar echtgenoot [M. A.] [...] blijkt dat haar echtgenoot geen deel uitmaakt van de gezinnen van de familieleden die in België en Europa aanwezig zijn: zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Met betrekking tot betrokkene zelf, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf evenmin deel uitmaakt van de gezinnen van haar schoonfamilie, zoals bepaald in definitie van gezinsleden in art. 2.1 van de Dublin-II-Verordening. Op basis van het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene precies in België een asielaanvraag wil indienen, stelde betrokkene dat dit de keuze van haar man was en dat ze hem gevolgd is (DVZ, vraag 19).

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand haalde betrokkene aan dat deze "OK" is (DVZ, vraag 20). Op 06.02.2012 diende de verklaarde echtgenoot van betrokkene, [M. A.] [...] per aangetekend schrijven een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980

in voor zichzelf, betrokkene en zijn verklaarde minderjarige zoon [D. A.] [...]. Deze aanvraag werd op 28.02.2012 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. In deze beslissing wordt gesteld dat het aangehaalde medisch probleem van betrokkene verklaarde echtgenoot niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. De conclusie van de beslissing stelt dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene verklaarde echtgenoot lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat uit het medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene echtgenoot lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, namelijk Polen en dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van terugname, met name Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat Polen te dicht bij Rusland ligt en er niet genoeg veiligheid is en dat de veiligheidsdiensten van Rusland haar daar uiteindelijk nog zouden kunnen vinden en dat het uiteindelijke doel België was (DVZ, vraag 21). Met betrekking de aangehaalde redenen waarom betrokkene zich zou verzetten tegen een overdracht naar Polen, dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde redenen, met name de geografische locatie van Rusland en dat de Russische veiligheidsdiensten haar daar nog altijd zouden kunnen vinden, geen verband hebben met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Derhalve zijn deze redenen niet gerechtvaardigd om zich te verzetten tegen een overdracht. Wat betreft de verklaring dat er in Polen niet genoeg veiligheid zou zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen op geen enkel wijze aannemelijk kan maken. Een vage verklaring afleggen als “er is niet genoeg veiligheid” zonder daarvan concrete elementen of bewijzen aan te brengen, is derhalve geen gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen. De verklaring dat België het uiteindelijke doel was, heeft evenmin betrekking op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Men kan zich bovendien de vraag stellen dat indien België de uiteindelijke bestemming was, waarom betrokkene dan nadat ze in Polen asiel had gevraagd nog bijna één week in Polen blijft op een privéadres om vervolgens pas naar België te reizen en in België asiel aan te vragen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties met haar minderjarige zoon.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

2.2. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Zij onderbouwen hun standpunt als volgt:

A.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de Wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1982, Pas. 1932, I, 166).

De Raad van State stelt duidelijk dat de motivatie niet abstract en stereotiep mag zijn en moet aantonen dat er een concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de zaak.

B.

Artikel 39/82 §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging alleen kan worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat beide verzoekers tijdens hun interview met de Dienst Vreemdelingenzaken aangaven dat zij zich niet veilig voelden in Polen omwille van de aanwezige medewerkers van Kadirov. Er werd expliciet verklaard dat Polen te dicht bij Rusland gelegen is en er niet genoeg veiligheid is daar de veiligheidsdiensten van Rusland hen in Polen zouden kunnen achterhalen.

Verwerende partij geeft hoegenaamd geen reden waarom deze beweringen niet onderzocht werden.

Er werd door verwerende partij enkel en slechts kortweg gesteld dat dergelijke reden die verzoekers aanhaalden, geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten.

Uit verslagen van verschillende mensenrechtenorganisaties blijkt dat er wel degelijk indicaties zijn dat Tsjetsjeense asielzoekers in Polen onderworpen zijn aan regelmatige bedreigingen van personen die

betrokken zijn bij de Russische autoriteiten, en dat de Poolse overheid niet in de mogelijkheid is of de wil heeft hiertegen de nodige bescherming te bieden.

Regelmatig worden Tsjetsjeense bedreigd en zelfs vermoord in Polen, hoewel zij de hulp hadden gevraagd van de Poolse autoriteiten.

Verzoeker wil overigens erop wijzen helemaal niet akkoord te gaan met de algemene stelling van verweerder dat: "Polen eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 [heeft] ondertekend en neemt net als België een beslissing over de asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijn 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren."

Uit het rapport van de Belgian Refugee Council blijkt dat Polen de Conventie van Genève van '51 helemaal verschillend interpreteert als België en niet "op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte asielgegevens in een asielverzoek beslist" en niet "[de asielaanvraag] behandelt volgens de standaarden die ook in de andere Europese lidstaten gelden".

Zeer vaak gebeurt volgens de analyse in het rapport de determinatie van het vluchtelingenstatuut in strijd met de richtlijnen van het UNHCR. Uiterst zelden wordt aan een Russische (maar de facto meestal Tsjetsjeense) asielzoeker het statuut van vluchteling toegekend terwijl dit tot nog toe niet het geval is in België. In casu heeft eerste verzoeker een potentieel sterk vluchtelingenprofiel dat in België en in Polen in praktijk helemaal niet op dezelfde wijze zal onderzocht worden. Ook laat de situatie van asielzoekers en opvangcentra in Polen erg te wensen over.

C.

Daarnaast dient ten stelligste benadrukt te worden dat de raadsman van verzoekers d.d. 13 februari 2012 een uitgebreid schrijven richtte aan verwerende partij, Cel Dublin, waarin gewezen werd op de ernst van de medische problematiek die eerste verzoeker lijdt, waarin d.m.v. recente en verscheidene verslagen en landenrapporten werd gewezen op de potentiële schending van art. 3 EVRM bij een terugkeer van verzoekers naar Polen, waarin de ontoegankelijke en ontoereikende gezondheidszorg te Polen werd aangetoond en gestaafd en waarin ten stelligste werd verzocht om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule en zodoende de asielaanvraag van verzoekers, gezien de concrete medische problematiek van eerste verzoeker en de potentiële schending van art. 3 EVRM bij terugkeer van verzoekers naar Polen, in België te behandelen. (stuk 6)

In dit schrijven wordt gesteld dat het in de gegeven omstandigheden onverantwoord is eerste verzoeker naar Polen terug te leiden, nu de [...] geciteerde rapporten van mensenrechtenorganisaties aantonen dat de medische opvang aan asielzoekers in Polen ondermaats is. Asielzoekers met een ernstige medische aandoening kunnen in Polen niet rekenen op de behandeling die zij nodig hebben.

Ondanks de Richtlijn die de opvang op Europees niveau zou moeten harmoniseren, geven sommige lidstaten niet altijd de gepaste medische ondersteuning en/of bieden zij niet de opvangvoorwaarden die noodzakelijk zijn met bepaalde ziektes.

De opvangcentra in Polen zijn onvoldoende of soms helemaal niet aangepast aan de bijzondere behoeftes van getraumatiseerden, zieken en gehandicapten.

Medische zorgen en therapie zijn dan ook praktisch onbestaande in de opvangcentra.

De terugleiding van verzoekers naar Polen zou dan ook een onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.

Het is de constante rechtspraak van het EHRM dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn

met art. 3 EVRM. In die omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM en het Hof van Justitie oordeelden bijkomend dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel enkel een weerlegbaar vermoeden omvat.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Betreffende het onderzoek van de algemene situatie in een land, hecht het EHRM belang aan informatie vervat in recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens.

In casu toonde de Raadsman door middel van recente, verscheidene en concrete verslagen, rapporten, getuigenissen en voorbeelden aan dat Polen de behandeling die voor eerste verzoeker levensnoodzakelijk is niet op een adequate wijze kan garanderen en dat een schending van art. 3 EVRM zou volgen.

De raadsman verzocht bijgevolg ten stelligste in dit specifiek dossier toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule voorzien in art. 3.2 van de Dublin II-Verordening (zoals omgezet in artikel 51/5 §2 Vw.) en ruimte te maken voor een menswaardige oplossing die dit dossier en de toestand van eerste verzoeker absoluut vereist en zodoende de asielaanvraag in België te behandelen.

D.

Hoewel namens verzoekers dus wel degelijk elementen werden aangebracht die aantonen en staven dat met betrekking tot de situatie van eerste verzoeker een terugkeer naar Polen een schending van art. 3 EVRM uitmaakt, stellen verzoekers enkel vast dat dit schrijven van verzoekers' raadsman d.d. 13/02/2012 niet in rekening werd genomen in de bestreden beslissingen d.d. 08/03/2012 vanwege verwerende partij.

Verzoekers brengen het schrijven d.d. 13/02/2012 en het verzendbewijs bij. (stuk 6 - 7)

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door art. 3 EVRM verboden behandeling en op het eerste gezicht kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat verwerende partij deze elementen die werden aangebracht in het schrijven door verzoekers raadsman d.d. 13/02/2012 zo nauwkeurig mogelijk heeft onderzocht.

Verwerende partij verwijst enkel naar de richtlijn 2004/83/EG en stelt dat er geen reden is om aan te nemen dat Polen de minimumnormen voor opvang niet zou respecteren.

Het is correct dat Polen deze richtlijnen heeft omgezet en bijgevolg wettelijk verplicht is om haar eigen wetgeving toe te passen, doch uit de door verzoekers aangebrachte informatie, gelet op het schrijven d.d. 13/02/2012, blijkt duidelijk dat de praktijk verschilt van de theorie.

De verwerende partij dient te antwoorden op alle argumenten en elementen die door de verzoekers werden aangebracht en dit is in casu zeer duidelijk niet gebeurd.

Integendeel, verwerende partij stelde onder andere:

"Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83 EG of op het artikel 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Gelet op het specifieke en gemotiveerde schrijven aan verwerende partij d.d. 13/02/2012, benadrukken verzoekers dat zij wél concrete elementen in die zin hebben aangebracht.

Verwerende partij heeft nagelaten de elementen die in desbetreffende schrijven werden aangebracht verder te onderzoeken en hierop een gemotiveerd antwoord te formuleren.

Verwerende partij is dan ook zeer onzorgvuldig omgegaan met de door verzoekers aangehaalde argumenten door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken.

Verwerende partij mag zich niet verschuilen achter algemene bepalingen en motiveringen en dient de zaak in concreto te onderzoeken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds vaak in die zin. Namelijk dat dergelijke summiere en algemene motivering niet afdoende is t.o.v. een gedocumenteerde aanvraag waarbij duidelijk gewezen werd op het concreet probleem van verzoeker. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dan ook dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Het besluit dient dan ook ontegensprekelijk te zijn dat de bestreden beslissing, gelet op voorgaande, hier niet afdoende op in is gegaan waardoor niet kan geoordeeld worden dat dergelijke beslissing in concreto werd genomen en gemotiveerd.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag ligt.

De motivering dient afdoende te zijn.

De motivering dient als het ware pertinent en draagkrachtig te zijn.

Bij de beoordeling van de aanvraag dient verwerende partij uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens. (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001) Hierbij moet worden opgemerkt dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en dat zij op grond hiervan op onredelijke wijze tot haar negatieve beslissing is gekomen.

Verzoeker heeft, gelet op het voorgaande en gelet op het schrijven d.d. 13/02/2012, wel degelijk specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden en waarom een terugkeer naar Polen een inbreuk op art. 3 EVRM uitmaakt.

Echter verwees verwerende partij in bestreden beslissing enkel naar de aanvraag tot medische regularisatie die eerste verzoeker d.d. 06/02/2012 indiende en stelde zij verder dus manifest verkeerdelijk dat er geen elementen werden aangebracht die een schending van art. 3 EVRM zouden aantonen.

Tevens werd geen onderzoek gevoerd naar de bescherming die Polen aan verzoekende partijen kan bieden.

E.

Een volgend punt dat het voorgaande punt, namelijk het feit dat het schrijven d.d. 13/02/2012 niet in aanmerking werd genomen bij de beoordeling en motivering van de bestreden beslissing, verder aantoon, is het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing met betrekking tot de gezondheidstoestand van eerste verzoeker enkel spreekt over de 2 kogels die zich nog steeds in het lichaam van eerste verzoeker bevinden en het feit dat hij aan Hepatitis C lijdt.

Een andere aandoening die eerste verzoeker lijdt, en die uitgebreid aan bod kwam in het schrijven d.d. 13/02/2012, namelijk dat hij HIV-positief is, komt niet eens aan bod in de bestreden beslissing van verwerende partij.

Het feit dat eerste verzoeker HIV positief is, is nochtans een uiterst belangrijk element daar de arts, de heer [A. L.], in het standaard medisch getuigschrift d.d. 23/01/2012 en 09/03/2012 duidelijk stelde dat hiervoor reeds een behandeling werd gestart en dat deze behandeling elke dag, op hetzelfde uur en in dezelfde dosering dient te worden toegediend. (stuk 4 - 5)

Bij gebrek aan deze specifieke en stipte behandeling stelde de arts dat de HIV-positiviteit waaraan eerste verzoeker lijdt onvermijdelijk tot aids en dus de dood zal [lei]den.

Gezien verwerende partij zelfs niet eens verwijst naar het belangrijke gegeven dat eerste verzoeker aan HIV lijdt, toont des te meer de onzorgvuldigheid van verwerende partij aan en het feit dat de bestreden beslissing manifest onvoldoende en niet adequaat werd gemotiveerd.

F.

Daarnaast komt het verzoekers zeer vreemd voor dat verwerende partij met betrekking tot de aanvraag tot medische regularisatie van eerste verzoeker een verkeerd besluit in haar bestreden beslissing opneemt.

Zo stelt verwerende partij in beide bestreden beslissingen met betrekking tot de beslissing die werd genomen in verband met de aanvraag tot medische regularisatie van eerste verzoeker verkeerdelijk:

“De conclusie van de beslissing stelt dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat uit het medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, namelijk Polen en dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van terugname, met name Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 EVRM.”

Echter dient te worden gesteld dat deze beslissing met betrekking tot de aanvraag tot medische regularisatie namens eerste verzoeker inherent inconsistent is en wel doordat deze beslissing an sich inconsistent is door het volgende.

De arts-adviseur stelt, in de hij de beslissing omtrent de aanvraag tot medische regularisatie bijgevoegde gesloten enveloppe, dat de aandoening, waaraan verzoeker lijdt:

“kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.”

Anderzijds vermeldt de beslissing namens de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, in het besluit, het volgende:

“Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”

Beide besluiten, het eerste besluit genomen door de arts-adviseur, het tweede besluit genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid spreken elkaar manifest tegen.

De arts stelt zeer duidelijk dat de aandoening van verzoeker kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit bij een niet adequate behandeling. Het besluit van de beslissing met betrekking tot de aanvraag medische regularisatie stelt dan weer dat uit het medisch dossier niet zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker *lijdt* aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven van verzoeker of zijn fysieke integriteit terwijl de arts-adviseur duidelijk stelt dat dit net *wél* het geval is.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing omtrent de bijlage 26 quater dus manifest in strijd met de beslissing omtrent de aanvraag tot medische regularisatie gezien eerste verzoeker lijdt aan HIV en Hepatitis C en tevens half verlamd is ten gevolge van beide kogels die zich nog steeds in zijn lichaam bevinden en dit volgens de arts-adviseur duidelijk *wél* aandoeningen betreffen waarvan deze arts-adviseur expliciet stelt dat deze een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of fysieke integriteit van eerste verzoeker indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Verwerende partij besluit dan ook geheel verkeerdelijk en onterecht dat uit de conclusie van de beslissing met betrekking tot de medische regularisatie niet kan worden afgeleid dat eerste verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit bij niet adequate behandeling.

De motivering die verwerende partij in deze context aanhaalt, is dus manifest onjuist en strijdig met de beslissing met betrekking tot de aanvraag tot medische regularisatie namens eerste verzoeker. Des te meer aangezien verwerende partij de uitgebreide argumentatie van eerste verzoeker aangaande de uiterst gebrekkige toegankelijkheid voor asielzoekers tot de Poolse gezondheidszorg naast zich neerlegt op basis van algemeenheden en een verouderd verslag.

G.

Gelet op bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat bij het lezen van de motivering niet kan worden begrepen hoe, specifiek en concreet met betrekking tot de toestand van beide verzoekers, verwerende partij tot deze bestreden beslissingen heeft kunnen beslissen en dat de motivering van de bestreden beslissingen geenszins afdoend kan genoemd worden en zodoende een schending inhoudt van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve [instantie] onderworpen is.

Verwerende partij is overigens zeer onzorgvuldig omgegaan met de door verzoekers aangehaalde argumenten, door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken.

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.2. Verwerende partij werpt het volgende op:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blij geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissingen.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissingen zijn immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel hun juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de twee beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) werden genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissingen zijn genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers hun enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissingen betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de beide bestreden beslissingen blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de situatie van beide verzoekers heeft geoordeeld dat het verblijf aan hen diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Het loutere feit dat verzoekers kennelijk een andere mening zijn toegedaan, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissingen.

Verzoekers houden voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hoegenaamd geen reden zou geven waarom de beweringen van verzoekers aangaande de aanwezigheid van medewerkers van Kadirov niet werden onderzocht.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat uit de bestreden beslissingen uitdrukkelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze beweringen wel degelijk in overweging heeft genomen, doch tot de vaststelling kwam dat deze redenen geen betrekking hadden op de opvang of behandeling door de Poolse autoriteiten.

Aangezien werd vastgesteld dat verzoekers geen enkel concreet element aanbrachten, ter ondersteuning van het feit dat een terugkeer naar Polen een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 EVRM, oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht dat de loutere bewering dat teveel medewerkers van Kadirov in Polen aanwezig zouden zijn, geen gerechtvaardigde reden is om zich te verzetten tegen een overname door Polen.

Verzoekers hun verwijzingen naar algemene verslagen van verschillende mensenrechtenorganisaties zijn niet van aard om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissingen. Verzoekers maken immers niet aannemelijk dat deze vage verslagen tevens betrekking zouden hebben op hun specifieke situatie. Het loutere feit dat verzoekers in België een grotere kans beweren te hebben om hun asielaanvraag ingewilligd te zien, kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

[...]

Uit het administratief dossier van verzoekers blijkt dat de arts-adviseur in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek heeft uitgevoerd, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter § 1 voormeld, vermits de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoeker geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Polen behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekster ook kan reizen naar dit land.

Verzoekers kunnen derhalve niet dienstig beweren dat de ontoegankelijke en ontoereikende gezondheidszorg in Polen een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Evenmin kunnen zij voorhouden dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd door de gemachtigde aangaande de medische problematiek van verzoeker.

Verzoekers algemene en vage beschouwingen kunnen in geen geval afbreuk doen aan de gedegen overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Dienaangaande herhaalt de verwerende partij dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een

schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42).

In casu slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat er sprake is van een zeer uitzonderlijk geval, waarbij humanitaire redenen pleiten tegen de overname van verzoekers door Polen. Terwijl de gemachtigde ontegensprekelijk heeft gemotiveerd aangaande de medische problematiek van verzoeker en de vermeende onmogelijkheid om terug te keren naar Polen. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Waar verzoekers opwerpen dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd over het schrijven dd. 13.02.2012, laat de verwerende partij gelden dat dit schrijven een herneming is van de aanvraag om machtiging tot verblijf, die in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door verzoekers werd ingediend.

Op 28.02.2012 werd verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet evenwel ongegrond verklaard. Bij het nemen van deze beslissing werd met alle medische elementen uit verzoekers dossier rekening gehouden.

Verzoekers kunnen niet dienstig betwisten dat in het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tevens een grondig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers besmetting met HIV. Het loutere feit dat niet alle bevindingen van het onderzoek uitdrukkelijk werden hernomen in de in casu bestreden beslissingen impliceert geenszins dat deze beslissingen onvoldoende en niet-adequaatt werden gemotiveerd.

De beoordeling van verzoekers medische problematiek maakt immers niet het voorwerp uit van de in casu bestreden beslissing, maar van de beslissing dd. 28.02.2012, aangaande de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers middels de uiteenzetting bij het enige middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beogen, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101624 dd 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

Uit de overwegingen van de bestreden beslissingen blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie een beslissing heeft genomen. Verzoekers slagen er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde kennelijk onredelijk tot een besluit zou gekomen zijn.

Verzoekers voeren nog aan dat de beslissing dd. 28.02.2012, houdende de ongegrondheid van verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inconsistent zou zijn. Dienaangaande laat de verwerende partij vooreerst gelden dat dit onderdeel van verzoekers hun enig middel geen betrekking heeft op de in casu bestreden beslissingen.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat verzoekers in hun kritiek spijkers op laag water zoeken. Verzoekers hun beschouwingen zijn kennelijk gegrond op een onjuiste lezing van de beslissing dd. 28.02.2012, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt. Immers werd in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging uitdrukkelijk overwogen als volgt:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen.

Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat uit voormelde overwegingen een manifeste tegenstrijdigheid zou blijken. Uit de beslissing dd. 28.02.2012 blijkt ontegensprekelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat verzoekers aandoening geen reëel risico inhoudt of geen reëel risico inhoudt, omdat een adequate behandeling beschikbaar is.

Verzoekers slaan de bal mis, waar zij voorhouden dat uit de bestreden beslissingen zou kunnen worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat verzoekers aandoening an sich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit zou kunnen uitmaken. De gemachtigde heeft enkel vastgesteld dat verzoekers medische problematiek na grondig en zorgvuldig onderzoek niet werd weerhouden als grond om verblijfsmachtiging te bekomen. Verzoekers kunnen dit niet ernstig betwisten.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en integratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden."

3.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals correct wordt gesteld door de partijen, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat, daar verzoekende partijen elk eerder een asielaanvraag indienden in Polen, dit land ook verantwoordelijk is voor de behandeling van hun in België ingediende asielaanvragen. Tevens wordt geduïd dat de door verzoekende partijen aangebrachte inlichtingen, met name het feit dat verzoekende partijen familieleden hebben in België, dat eerste verzoekende partij gezondheidsproblemen heeft, dat in Polen medewerkers van Kadirov actief zijn en dat het volgens de verklaringen van tweede verzoekende partij niet veilig is in Polen, geen redenen vormen om hun asielaanvragen in België te behandelen. Hierbij wordt nader toegelicht dat verzoekende partijen geen deel uitmaken van het gezin van de familieleden die in België verblijven, dat de medische problemen van eerste verzoekende partij ook in Polen adequaat kunnen behandeld worden, dat de aanwezigheid van medewerkers van Kadirov in Polen niets zegt over de wijze waarop de Poolse autoriteiten asielzoekers opvangen en

behandelen en dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij niet veilig zouden zijn in Polen. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Gelet op het feit dat in de motivering van de bestreden beslissingen uitvoerig wordt ingegaan op de door verzoekende partijen afgelegde verklaringen kunnen zij ook niet voorhouden dat er sprake is van stereotiepe motiveringen. Ten overvloede dient bovendien te worden geduoid dat verwerende partij terecht stelt dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekende partijen kunnen, nu de bestreden beslissingen bestuurlijke beslissingen zijn, ook niet nuttig verwijzen naar rechtspraak inzake de motivering van rechterlijke beslissingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissingen niet gebaseerd zijn op correcte gegevens voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Allereerst stellen verzoekende partijen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij verklaarden zich in Polen niet veilig te voelen omwille van de aanwezigheid van medewerkers van Kadirov, de geografische nabijheid van Rusland en de mogelijkheid dat de Russische veiligheidsdiensten hen in Polen zouden kunnen achterhalen.

Uit het gehoorverslag van eerste verzoekende partij blijkt evenwel niet dat zij op duidelijke wijze aangaf zich onveilig te voelen in Polen of enig probleem ervaren te hebben. Zij maakte, toen haar gevraagd werd of zij omstandigheden inzake de opvang en behandeling in Polen kon aanhalen die er zouden kunnen toe leiden te besluiten dat Polen niet aan zijn internationale verplichtingen op dit vlak voldeed weliswaar gewag van de aanwezigheid van veel medewerkers van Kadirov in Polen, maar stelde niet dit als een bedreiging te ervaren. Van een vreemdeling die van oordeel is dat hij niet kan verblijven in een lidstaat van de Europese Unie omwille van het gevaar dat hij daar loopt mag nochtans verwacht worden dat hij dit onmiddellijk en op heldere wijze meedeelt op het ogenblik dat hem hiertoe de mogelijkheid geboden wordt. Eerste verzoekende partij deed dit niet. Tweede verzoekende partij gaf wel te kennen bevreesd te zijn voor een verder verblijf in Polen en wees hierbij expliciet op de nabijheid van Rusland en de mogelijkheid dat de Russische veiligheidsdiensten hen zouden terugvinden. Verwerende partij oordeelde evenwel dat deze verklaring, die niet onderbouwd werd met concrete gegevens, op zich niet volstond om te besluiten dat tweede verzoekende partij in Polen niet veilig zou zijn. Deze stelling-name is niet kennelijk onredelijk.

Verzoekende partijen betogen dat uit verslagen van mensenrechtenorganisaties blijkt dat Tsjetsjeense asielzoekers in Polen reeds bedreigd werden en dat de Poolse overheid niet de mogelijkheid of de wil heeft om bescherming te bieden. Er moet echter worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet het initiatief namen de verslagen waarnaar zij verwijzen over te maken aan verwerende partij en deze dus blijkbaar zelf initieel niet voldoende belangrijk achtten om onder de aandacht van verwerende partij te brengen. Verzoekende partijen hun stellingname dat regelmatig Tsjetsjeense asielzoekers worden vermoord in Polen vindt verder geen steun in de aan de Raad overgemaakte stukken en het gegeven dat bedreigingen geuit worden ten aanzien van asielzoekers laat op zich niet toe te concluderen dat de Poolse autoriteiten indien nodig geen bescherming willen en kunnen bieden of dat er in Polen een algemene onveilige toestand bestaat. Verzoekende partijen brengen daarnaast ook geen enkel gegeven aan waaruit kan afgeleid worden dat zij persoonlijk tijdens hun verblijf in Polen op enigerlei wijze bedreigd werden. Er kan in voorliggende zaak dan ook niet besloten worden dat verwerende partij enig verder onderzoek naar de veiligheidssituatie in een andere lidstaat van de Europese Unie diende door te voeren.

Verzoekende partijen stellen verder dat *“uit het rapport van de Belgian Refugee Council”* blijkt dat Polen het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) *“helemaal verschillend”* interpreteert als België. Los van het feit dat verzoekende partijen niet toelichten in welke passage van dit verslag hun bewering steun vindt, moet worden gesteld dat het gegeven dat de Poolse asieldiensten eventueel verdragsbepalingen hetweze ruimer, hetweze strikter interpreteren dan de Belgische asieldiensten niet impliceert dat zij een asielaanvraag niet op een objectieve wijze bekijken of

dat hun handelen in strijd is met de bepalingen van voormelde Vluchtelingenconventie, met de Europese richtlijnen, of enig andere bindende internationale norm. Het feit dat het aantal vreemdelingen dat in Polen erkend wordt als vluchteling verschillend is van dat in bepaalde andere Europese landen laat ook niet toe te besluiten dat de asielprocedure er niet deugdelijk is of dat verwerende partij verkeerdelijk zou gesteld hebben dat de Poolse autoriteiten een beslissing nemen op basis van de Vluchtelingenconventie en de aangebrachte gegevens op een objectieve wijze beoordelen. Er dient in dit verband op gewezen te worden dat het erkenningspercentage uiteraard mede bepaald wordt door het profiel van de personen die een asielaanvraag in een bepaald land indienen. In het specifieke verslag waarnaar verzoekende partij verwijst wordt bovendien aangegeven dat de erin gemaakte beoordeling van de Poolse asielprocedure niet mag beschouwd worden als een wetenschappelijke of diepte-analyse, zodat niet blijkt dat er algemene conclusies uit kunnen getrokken worden.

De stelling van verzoekende partijen dat de situatie van asielzoekers in de opvangcentra in Polen erg te wensen overlaat laat op zich niet toe te besluiten dat deze situatie van die aard is dat kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM en dat verwerende partij verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat er geen concrete elementen zijn om te besluiten dat een terugkeer van verzoekende partijen een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM.

In wat kan beschouwd worden als een derde onderdeel van het middel lichten verzoekende partijen toe dat eerste verzoekende partij een gezondheidsprobleem heeft en dat de medische opvang van asielzoekers in Polen ondermaats is. Zij weerleggen hiermee evenwel de vaststellingen van verwerende partij niet dat een arts in het kader van een andere procedure, en na een analyse van de specifieke toestand en de noden van eerste verzoekende partij, reeds vaststelde dat de medische zorgen die eerste verzoekende partij nodig heeft in Polen voldoende beschikbaar en toegankelijk zijn.

Wat betreft de grief van verzoekende partijen dat de opvangcentra voor asielzoekers onaangepast zijn aan de bijzondere behoeftes van getraumatiseerden, zieken en gehandicapten – hetgeen verzoekende partijen bijkomend staven middels een op 6 februari 2012 aan de Raad overgemaakte toelichting – moet worden gesteld dat het feit dat gratis opvang niet steeds voldoet aan de specifieke eisen van elke vreemdeling niet tot het besluit leidt dat er sprake is van een onmenselijke behandeling. Verzoekende partijen gaven daarenboven aan in Polen verbleven te hebben in een privéwoning en er blijkt niet dat zij in de toekomst zullen dienen opgevangen te worden in de asielcentra die niet aan hun kwaliteitseisen voldoen. Verzoekende partijen lijken ook niet onvermogen te zijn. Eerste verzoekende partij opteerde er immers voor alvorens een asielaanvraag in Polen in te dienen, na een tussenstop in Turkije, een bezoek te brengen aan Dubai, hetgeen toch een zekere financiële draagkracht vereist.

Verwerende partij motiveerde duidelijk waarom de medische situatie van eerste verzoekende partij geen reden vormde om haar asielaanvraag niet door de Belgische asielinstanties te laten behandelen. Verzoekende partijen houden dan ook onterecht voor dat geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij en de in een schrijven van 13 februari 2012 aangedragen argumentatie. Door aan te geven dat zij de inlichtingen van algemene aard die in hun schrijven werden opgenomen beschouwen als informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten geven zij blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan verwerende partij, maar maken zij niet aannemelijk dat verwerende partij de situatie verkeerd ingeschat heeft door deze inlichtingen niet te weerhouden als een aanwijzing dat verzoekende partijen zelf – gelet op de eerder doorgevoerde analyse van de specifieke situatie van eerste verzoekende partij – in Polen dreigen onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en het niet vereist was om gebruik te maken van haar discretionaire bevoegdheid die haar toeliet te beslissen om de asielaanvragen voor behandeling door te verwijzen naar de Belgische asielinstantie.

Het gegeven dat verwerende partij in de beslissing die zij nam ten aanzien van eerste verzoekende partij geen melding maakt van het feit dat HIV werd vastgesteld bij eerste verzoekende partij vormt evenmin een reden om te besluiten dat de materiële motiveringsplicht werd miskend. Verwerende partij heeft immers expliciet verwezen naar de reeds op 28 februari 2012 genomen beslissing waarbij de aanvraag van eerste verzoekende partij om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden ongegrond wordt verklaard en waarin de HIV-problematiek in aanmerking wordt genomen.

Verzoekende partijen betogen nog dat verwerende partij inconsistent is door in de beslissing van 28 februari 2012, waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen, te motiveren dat uit het medisch dossier niet kan afgeleid worden dat er sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor

het leven en de fysieke integriteit terwijl in het advies van de ambtenaar-geneesheer tot de tegenovergestelde conclusie wordt gekomen. Er moet evenwel geduid worden dat in de beslissing van 28 februari 2012 wordt aangegeven dat de aanvraag van eerste verzoekende partij om tot een verblijf te worden gemachtigd wordt afgewezen omdat niet blijkt dat de aanvrager lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit "of" omdat uit het medisch dossier niet kan worden afgeleid dat er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname. Uit de verdere motivering van deze beslissing blijkt daarnaast duidelijk dat verwerende partij aanvaardt dat eerste verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, doch tevens van oordeel is dat zij kan terugkeren naar Polen omdat de behandeling die zij nodig heeft er beschikbaar en toegankelijk is. De motivering van de beslissing van 28 februari 2012 is bijgevolg niet inconsistent. Gezien voorgaande vaststelling kan evenmin aanvaard worden dat de in casu bestreden beslissingen enige inconsistentie vertonen waar zij verwijzen naar conclusie in de beslissing van 28 februari 2012.

In zoverre verzoekende partijen verder middelen lijken te willen aanvoeren die gericht zijn tegen de beslissing waarbij de aanvraag van eerste verzoekende partij om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond wordt verklaard moet worden benadrukt dat kritiek die niet gericht is tegen de bestreden beslissingen niet ontvankelijk is.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekende partijen ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. Verzoekende partijen geven daarnaast aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch tonen hiermee geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

3.3.5. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekende partijen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit de bespreking van de vorige onderdelen van het middel blijkt dat verzoekende partijen geen gegevens hebben aangebracht die toelaten te concluderen dat zij bij een terugkeer naar Polen in een situatie zullen geplaatst worden die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen besluiten dat artikel 3 van het EVRM geschonden wordt.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.3.7. Evenmin blijkt dat verwerende partij niet alle dienstige gegevens en stukken die werden aangebracht in aanmerking heeft genomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK